

anyarés

nem hazudok, csak
elköltöztem szavaimból,
mint ahogy otthonról is.
néha visszajövök,
ellopok anyámtól egy fakanalat,
mert a villa lába nem ér le a fazékban,
elsüllyed, mint egy úszni tanuló gyerek.
búcsúzól még megölelném,
de kezeit összehúzzák az imák –
ajtót a tolvajok elől a biztonsági lánc.

Eszter

visszatérek a faluba.
barátokkal hígított család.
isten görbe végű sétapálcái,
hajlott hátú öregek.
épp templomba kíséred az egyiket,
esernyőt nyit maga fölé a fű,
ahogy felfújja szoknyád a szél
régén a lábaid elé dobáltam a papírgalacsinokat
most is hadarok. összegyűrom a szavakat
mentegetőzöm,
a hűség olyan lett volna,
mint örökre ugyanabban a szállodai szobában lakni
vagy fogmosópohárból inni a bort.
egy átlátszó üvegtető alatt állok,

mint a távollétem alatt hosszúra nőtt
körmöm alatt a piszok,
figyelmeztetsz, te a helyemben
ezek után senkiben se bíznál.
végigcsurog az eső az arcodon,
pont mintha sírnál.

Dominik

nem akar feljebb nőni.
fél, hogy nemsokára eléri majd a késeket.
most még tőlem kéri el a cukrot,
de vágjai már emberek körül keringenek,
és megvilágítják a testeket, mint a Hold.

nem vagyok felelős érte. mindig fizettem a
fogamzástáplót a nőknek
és rovarirtót szórtam a rózsatövekre.
végül mind elhidegültek,
egy idő után az utolsó sem beszélt hozzám.
Dominik azt mondta,
ő zárta magára az anyját.

kertemben vadrózsák nőttek,
pont alkalmasak arra, hogy megsértsék egy gyerek kezét.
ekkor tájt érkezett meg Dominik,
nem hasonlított rám, szőke volt,
mintha a negatívom lenne

először nem akartam beengedni,
féltem, hogy már vannak fogai,

később bekísértem a házba.
levágtam a haját, hogy ne kelljen látnom a színét,
aztán megittam tejjel egy bögrét,
és letettem elé.

üvegjövő

bejössz a kórházba,
ajándékot hozol,
kertedben az elásott magok helyén
virágok után kutatsz,

mellettem az Orvos arra vár, hogy
a belém vetett gyógyszerekből
kinőjön néhány apró mozdulat,

mert még élek,
bár lehunyt szemem mögött már
barátaim gyászöltözékét nézem.
de te hirtelen megjössz
és ruhád olyan sárga,
mintha csukott szemmel állnék a fényben.

istentenyésztés

nem vittem magammal semmit.
még a körmöm is a fürdőkádba vágtam.
átgondolom, kihez mehetnék,
van-e valaki, akit felköszönthetek,
de a naptárban mostanában csak lakatlan nevek.
te az asztalnál a helyemet
még úgylis hónapokig üresen hagyod,
mint ahogy a sok ütközésből tanulva
kikerülik a tárgyakat a vakok
én pedig egy új lakásban, tőled távol
ezentúl csak behunyt szemmel járok.
szoktatom a szemem a halálhoz.

(Bezszeg Gyula fotója)

